

Sygn. akt I ACa 40/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Depczyński (spr.)
Sędziowie:	SSA Małgorzata Dzięciołowska SSA Anna Cesarz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2013r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. B. (1)**

przeciwko **K. G. (1), Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi oraz Prezesowi Sądu Okręgowego w Łodzi zastępowanemu przez Skarb Państwa – Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 1 października 2012r. sygn. akt II C 726/10

- 1. oddala apelację;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego;**
- 3. przyznaje adwokat A. I. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto z tytułu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym i kwotę tę nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.**

Sygn. akt I ACa 40/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa L. B. (1) przeciwko K. G. (2) oraz Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia i Prezesowi Sądu Okręgowego w Łodzi o zapłatę – oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach postępowania.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne, a z których wynika, że wyrokiem z dnia 4 września 1995 r. Sąd Rejonowy w Łodzi zasądził od L. B. (1) na rzecz małoletniego syna A. B. alimenty w kwocie po 120 złotych miesięcznie płatne do rąk matki małoletniego D. B. do dnia 10 – go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami od uchybionego terminu płatności, poczynając od dnia 1 maja 1995 r. oraz nadał wyrokowi w tym zakresie rygor natychmiastowej wykonalności.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 1996 r., wydanym w sprawie sygn. akt II C 2202/95, Sąd Wojewódzki w Łodzi zobowiązał L. B. (1) do łożenia na potrzeby małoletniego syna A. kwot po 130 złotych miesięcznie płatnych do rąk matki dziecka D. B. do dnia 15 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności poczynając od 1 lipca 1996 r. – w miejsce alimentów zasądzonych wyrokiem z dnia 4 września 1995 r. w sprawie RXIIC 1031/95. Postanowienie opatrzone klauzulą wykonalności.

W dniu 24 września 1996 r. D. B. skierowała do Komornika Sądu Rejonowego w Łodzi Rewiru XIV wniosek o wyegzekwowanie alimentów od L. B. (1) zgodnie z wyrokiem sygn. akt II C 2202/95.

W dniu 26 września 1996 r. Komornik Sądu Rejonowego w Łodzi rewiru XIV zawiadomił L. B. (1) o wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego (XIV KMP 91/96) na podstawie tytułu wykonawczego w postaci orzeczenia Sądu Wojewódzkiego w Łodzi z dnia 10 lipca 1996 r., sygn. akt II C 2202/95.

W dniu 26 września 1996 r. Komornik skierował do Rejonowego Urzędu Pracy zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwanie do dokonywania potrąceń w związku z przedmiotowym postępowaniem egzekucyjnym.

Postanowieniem z dnia 26 września 1996 r. Komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego zgodnie z taksą dla czynności komorników: ryczałt kancelaryjny w kwocie 199,20 złotych, wydatki gotówkowe za czynności w kwocie 3,30 złotych.

W dniu 23 października 1996 r. Komornik wezwał Rejonowy Urząd Pracy do wyjaśnienia z jakich powodów nie przekazano we właściwym terminie zajętej wierzytelności z pouczeniem o grzywnie, jaka może zostać nałożona w trybie przepisu art. 762 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 1996 r. Sąd Rejonowy w Łodzi, w sprawie sygn. akt 667/96, odrzucił skargę L. B. (1) na czynności Komornika Sądu Rejonowego w Łodzi Rewiru XIV.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 1998 r. Sąd Rejonowy w Łodzi, w sprawie II Co 159/98, odrzucił skargę dłużnika L. B. (1) na czynności Komornika przy Sądzie Rejonowym w Łodzi Rewir XIV w sprawie o sygn. Kmp 91/96.

W dniu 17 sierpnia 1998 r. Komornik dokonał zajęcia pretensji i praw dłużnika L. B. (1) przysługujących mu od Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł..

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2000 r., wydanym w sprawie XII C 4/99, Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał przez rozwód z winy męża związek małżeński D. B. z domu Ł. i L. B. (2). Sąd zobowiązał oboje rodziców do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania syna i w ramach tego obowiązku podwyższył alimenty zasądzone od L. B. (1) na rzecz A. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 4 września 1995 r. w sprawie sygn. akt: R XII C 1031/95 z kwoty po 120 złotych miesięcznie do kwoty po 250 złotych miesięcznie płatnej do rąk D. B. do dnia 10 – go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami od uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat. Wyrok opatrzone klauzulą wykonalności.

W dniu 10 października 2000 r. D. B. zwróciła się do Komornika z prośbą o egzekwowanie podwyższonych na mocy wyżej wskazanego wyroku alimentów od L. B. (1).

Komornik Sądowy Rewiru X przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi skierował zawiadomienie o zmianie wysokości alimentów do ZUS w Ł. oraz L. B. (1). Wezwał też dłużnika do udzielenia wyjaśnień poprzez wskazanie miejsca pracy. L. B. (1) oświadczył, że nadal nigdzie nie pracuje, zasiłek jaki otrzymuje z Opieki Społecznej jest jego jedynym źródłem utrzymania i nie posiada środków na uregulowanie alimentów.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 29 grudnia 2005 r., wydanym w sprawie sygn. akt VIII RC 651/05, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi ustalił, iż obowiązek alimentacyjny L. B. (1) względem syna A. B., ustalony wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2000 r. w sprawie o sygnaturze akt XII C 4/99 w wysokości 250 złotych miesięcznie, wygasł z dniem 13 października 2005 r..

Na dzień 13 października 2005 r. zaległość L. B. (1) wynosiła:

- alimenty zaległe na rzecz wierzyciela – 4 695,29 złotych,
- odsetki zaległe na rzecz wierzyciela – 1 120,35 złotych i dalsze odsetki w wysokości 1,74 złotych dziennie,
- zaległość dla likwidatora Funduszu Alimentacyjnego – 11 762,11 złotych. Wobec bezskuteczności egzekucji alimentów od dłużnika L. B. (1), na mocy decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 24 października 2006 r., przyznano A. B. zaliczkę alimentacyjną w kwocie 170 złotych miesięcznie, na okres od 1 września 2006 r. do 31 sierpnia 2007 r..

Według stanu na dzień 8 stycznia 2007 r. zadłużenie L. B. (1) na rzecz funduszu alimentacyjnego wynosiło 11 762,11 złotych.

W dniu 19 stycznia 2007 r. Komornik Sądowy Rewiru X K. G. (1) wezwał Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Ł. do dokonywania potrąceń z emerytury lub renty L. B. (1) celem zaspokojenia następujących należności:

- alimenty bieżące w kwocie 250 złotych wraz z opłatą w wysokości 42,20 złotych,
- alimenty zaległe na rzecz wierzyciela w kwocie 7.737,73 złotych,
- zaległość dla likwidatora Funduszu Alimentacyjnego w kwocie 11.762,11 złotych,
- zaległa zaliczka alimentacyjna w kwocie 892,50 złotych

oraz opłata egzekucyjna w wysokości 14 % od kwoty wyegzekwowanej.

W dniu 8 lutego 2007 r. L. B. (1) zwrócił się do Komornika o zaprzestanie egzekucji alimentów bieżących w związku z wyrokiem z dnia 29 grudnia 2005 r., wydanym w sprawie sygn. akt VIII RC 651/05, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. Komornik na wniosek dłużnika – postanowieniem z dnia 14 lutego 2007 r. – umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 k.p.c., a następnie anulował zajęcie z dnia 29 stycznia 2007 r..

Decyzją z dnia 21 marca 2007 r. Prezydent Miasta Ł. uchylił w całości decyzję Prezydenta Miasta Ł. z dnia 24 października 2006 r. i jednocześnie odmówił przyznania zaliczki alimentacyjnej na dziecko A. B. na okres od 1 września 2006 r..

W dniu 12 czerwca 2007 r. A. B. wniósł o egzekwowanie zaległych alimentów od ojca L. B. (1).

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2007 r. Komornik oddalił wniosek dłużnika z dnia 24 maja 2007 r. o umorzenie postępowania egzekucyjnego wskazując, że postanowieniem z dnia 14 lutego 2007 r. umorzył postępowanie

egzekucyjne co do alimentów bieżących, zaś – w związku z popieraniem przez wierzyciela egzekucji alimentów zaległych – wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego został oddalony.

Zaległość L. B. (1) w przedmiotowej sprawie, na dzień 8 kwietnia 2008 r. przedstawiała się następująco:

- alimenty zaległe na rzecz wierzyciela – 675,61 złotych,
- odsetki zaległe na rzecz wierzyciela – 5,97 złotych i dalsze odsetki w wysokości 0,22 złotych dziennie,
- zaległość dla likwidatora Funduszu Alimentacyjnego – 11 709,98 złotych,
- koszty egzekucji.

Postanowieniem z 30 grudnia 2009 r. Komornik zakończył postępowanie egzekucyjne w sprawie XIV Kmp 91/96 wobec zaspokojenia świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości i ustalił koszty postępowania egzekucyjnego.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy w Łodzi umorzył postępowanie w sprawie sygn. akt I Ns 254/01 z wniosku Prokuratora Okręgowego w Łodzi, z udziałem L. B. (2), o ubezwłasnowolnienie.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że powód nie udowodnił w procesie aby w odniesieniu do działań podejmowanych przez Komornika K. G. (1) w postępowaniu egzekucyjnym XIV Kmp 91/96 przed utratą mocy obowiązującej przez art. 769 k.p.c., zachodziła przesłanka winy w postaci umyślności lub niedbalstwa, z których wyniknęły jakieś szkody w majątku dłużnika. Żadne z działań komornika podjętych w toku postępowania egzekucyjnego nie miało charakteru bezprawnego. Nie były one ani sprzeczne z obowiązującymi przepisami, ani z zasadami współżycia społecznego. W tej sprawie nie doszło też do naruszenia przez komornika przepisów o ograniczeniu egzekucji obowiązujących w tamtym okresie – art. 829 k.p.c. i następne. Natomiast przepis stanowiący, iż egzekucji nie podlegają świadczenia z pomocy społecznej – art. 831 par 1 pkt 6 k.p.c. został dodany przez art. 1 pkt. 40 lit. a) ustawy z 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 7 z 2010 r. poz. 45) i wszedł w życie z dniem 19 kwietnia 2010 r. czyli po zakończeniu egzekucji. Przepis ten nie może mieć zastosowania do działań podejmowanych przed tą datą.

Niezależnie od przytoczonych wyżej argumentów Sąd Okręgowy zauważył, że strona powodowa – wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., nie udowodniła kolejnej przesłanki odpowiedzialności, jaka została wskazana w art. 769 § 1 k.p.c., a mianowicie niemożności zapobieżenia szkodzie za pomocą środków przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego. Chodzi tu zarówno o środki zaskarżenia przewidziane w art. 767 k.p.c., jak też szczególne zawarte w przepisach o powództwach przeciwegzekucyjnych – art. 840 i nast. k.p.c.

Po utracie mocy obowiązującej przez art. 769 k.p.c. podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez komornika był art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed 1 września 2004 r., przy zachowaniu odpowiedzialności samego komornika wynikającej ze wspomnianego wyżej art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach i egzekucji sądowej. Skarb Państwa nie ponosił już odpowiedzialności na zasadzie winy jednakże nadal była to odpowiedzialność za szkodę wynikającą z bezprawnego działania bezpośredniego sprawcy. Zdaniem Sądu Okręgowego, także w tym okresie trudno dopatrzeć się w działaniach Komornika K. G. (1) cech sprzeczności z prawem czy zasadami współżycia społecznego, nie mówiąc już o zawinięciu, które było jedną z przesłanek odpowiedzialności samego komornika opartej na art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach i egzekucji sądowej.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, chybiony jest również zarzut powoda jakoby komornik przyczynił się do powstania zadłużenia alimentacyjnego ściągając w toku egzekucji swoje koszty. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 770 k.p.c., koszty postępowania egzekucyjnego obciążają co do zasady dłużnika. Ustala je komornik przy zastosowaniu odpowiednich przepisów regulujących opłatę za jego czynności i podlegają one ściąganiu wraz z egzekwowanym roszczeniem. Zaliczenie ściągniętych przez komornika kwot w pierwszej kolejności na poczet kosztów egzekucyjnych zgodne jest z przepisem art. 1025 k.p.c., ustalającym kolejność zaspokajania należności. Koszty egzekucyjne, także

te, od których wierzyciel był zwolniony, a które przysługują komornikowi, mają pierwszeństwo w zaspokojeniu przed wszystkimi innymi wierzytelnościami w tym przed należnościami alimentacyjnymi. Twierdzenie, że w ten sposób komornik zarabiał powodując jednocześnie obciążenie dłużnika zaległościami powstającymi bez winy tego ostatniego jest w tej sytuacji nieuprawnione.

Bezpodstawny jest również zarzut powoda, że organ egzekucyjny powinien pouczyć, czy wręcz odesłać wierzycielkę bezpośrednio do podmiotu, u którego dłużnik pobiera świadczenie, z którego egzekwowany był dług. Działanie takie nie ma żadnego umocowania w przepisach regulujących postępowanie egzekucyjne.

Powyższy wyrok powód zaskarżył apelacją, zarzucając mu :

1. istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie:

a) art. 232 w zw. z art. 3 w zw. z 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności z której wywodzi skutki prawne tj. faktu poniesienia uszczerbku/szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym do faktu niezasadnej, nieprawidłowo przeprowadzonej egzekucji przez pozwanego solidarnie ze Skarbem Państwa komornika sądowego, podczas gdy powód wyjaśnił i przedstawił dowody z dokumentów dowodzące, iż na skutek egzekucji została zagrożona jego egzystencja oraz iż rozwinęła się u powoda choroba powodująca brak możliwości wykonywania pracy,

b) art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 kpc poprzez dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiał dowodowy tj. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo oraz dokonanie oceny w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a także w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania polegające na uznaniu, iż pozwany nie poniósł uszczerbku o charakterze majątkowym lub niemajątkowym na skutek przeprowadzonej przez pozwaną egzekucji podczas gdy powód w pismach wykazywał na czym szkoda ta polega i jakie są skutki przeprowadzonej w niniejszej sprawie egzekucji, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa i naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. 1997 r., Nr 133 poz. 882 ze zm.) oraz art. 417 k.c. na skutek błędnej subsumpcji /w brzmieniu w zależności od czasookresu obowiązywania poszczególnych podstaw prawnych/ z uwagi na rzekome niezrealizowanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej komornika / w szczególności z uwagi na brak bezprawności działania/,

c) art. 233 § 1 kpc nierozważenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez pominięcie przy rozstrzygnięciu kwestii prawidłowości potrąceń i wyliczeń kosztów egzekucji dokonanych przez pozwaną komornik, pomimo iż powód kwestionował w pozwie i późniejszych pismach procesowych nie tylko zasadność tych kosztów, ale i prawidłowość ich wyliczeń, podczas gdy komornik sądowy ograniczyła swoją odpowiedź na pozew /pismo z dnia 28 sierpnia 2012 roku/ w tym zakresie do wskazania aktów prawnych, zgodnie z którymi wg oświadczenia pozwanej koszty egzekucyjne pobierała i ustalała oraz przepisów w oparciu o które egzekucję w określony sposób prowadziła, a w związku z powyższym oparciu zaskarżonego wyroku w zakresie co do zasady na niepełnym materiale dowodowym i przyjęcie braku bezprawności działań komornika.

Powyższe skutkowało ponadto, zdaniem powoda także:

2. naruszeniem prawa materialnego, a mianowicie art. 5 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na jego pominięciu w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, podczas gdy działanie pozwanego komornika sądowego polegające na niezasadnym i niewłaściwym prowadzeniu egzekucji, w tym naliczaniu kosztów egzekucji stanowi czynienie ze swego prawa użytku, który jest sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa oraz z zasadami współzycia społecznego, a przez to nie powinno być przez Sąd uważane za wykonywanie prawa oraz nie powinno korzystać z ochrony.

W konkluzji powód wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz stosowne ustalenie kosztów procesu za I i II instancję, w tym zmianę w zakresie zasądzonych kosztów procesu od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa,

ewentualnie o:

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi,

ponadto o:

3. zasądzenie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu przed sadem II instancji; oświadczył, iż koszty te nie zostały uiszczone w żadnej części.

4. **nie obciążanie powoda kosztami procesu (za I i II instancje)** z uwagi na jego trudną sytuację materialną determinującą bezskuteczność ewentualnej egzekucji.

W odpowiedzi na apelację powoda, pozwany – Skarb Państwa wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesione w zgłoszonym środku odwoławczym zarzuty naruszenia zarówno prawa procesowego, jak i materialnego są chybione.

Dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe, znajdujące oparcie w określonych, załączonych do akt sprawy dokumentach i nie mogą prowadzić do przyjęcia odpowiedzialności zarówno Komornika – K. G. (1) jak i Skarbu Państwa z tytułu żądań sformułowanych przez powoda.

Sąd drugiej instancji podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że nie doszło do naruszenia przez komornika przepisów o ograniczeniu egzekucji obowiązujących w tamtym okresie – art. 829 k.p.c. i następne. Przepis stanowiący, iż egzekucji nie podlegają świadczenia z pomocy społecznej – art. 831 § 1 pkt. 6 k.p.c. został dodany przez art. 1 pkt. 40 lit. a) ustawy z 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45) i wszedł w życie z dniem 19 kwietnia 2010 r. czyli po zakończeniu egzekucji. Prawidłowo Sąd pierwszej instancji dokonał rozważań w aspekcie odpowiedzialności zarówno Komornika na podstawie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 29 sierpnia 1997 r. jak również Skarbu Państwa na podstawie pierwotnie obowiązujących przepisów kodeksu postępowania cywilnego, a później obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego. Przepisy powyższe nie mogą mieć zastosowania do działań podejmowanych przed tą datą. Dlatego Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, w tym stanie faktycznym, do przypisania odpowiedzialności Skarbu Państwa za dochodzone przez powoda roszczenia.

Uznania Sądu Apelacyjnego nie znajduje zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. Przede wszystkim dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie wystarcza bowiem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (teza III postanowienia SN z 23.01.2001r., IV CKN 970/00, opubl. w LEX nr 52753). Prawidłowe wywiedzenie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania dowolności przeprowadzonej przez Sąd oceny, w szczególności nieliczenia się z regułami logicznego myślenia lub życiowego doświadczenia. Do tego niezbędne jest odniesienie się przez stronę skarżącą do konkretnie określonych środków dowodowych poddanych ocenie Sądu (postanowienie SN z 23.02.1998r., III CKN 380/97, opubl. w LEX nr 78207).

Zatem zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu podstaw tej oceny w świetle kryteriów zawartych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 15.04.2004r., IV CK 274/03, opubl. w LEX nr 164852).

Wbrew wywodom skarżącego Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanego mu uchybienia przy dokonywaniu oceny dowodów. Zauważyć należy, że stawiając zarzuty: przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, dokonania oceny materiału dowodowego w sposób wybiórczy, jak również w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, skarżący nie wskazał żadnego dowodu który byłby oceniony w sposób niewłaściwy czy też nie wskazał żadnego dowodu, który zostałby pominięty przez Sąd I instancji. Jego zarzuty mają charakter niezwykle ogólny, nie odnosząc się do żadnego z przeprowadzonych dowodów.

Nadto zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego są o tyle nieskuteczne, że w świetle dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń, Sąd Apelacyjny przyjął, że nie występuje zasada odpowiedzialności ani Komornika K. G. (1), ani Skarbu Państwa. Kwestionowane w apelacji zagadnienia dotyczące wysokości szkody, poniesionego uszczerbku o charakterze majątkowym czy niemajątkowym nie mają, w świetle powyższego, w tym postępowaniu żadnego znaczenia.

Zważyć należy, że skarżący nie tylko kwestionuje prowadzenie postępowania egzekucyjnego, które nie zostało wszczęte z urzędu, tylko na wniosek wierzyciela alimentacyjnego – A. B., ale także zasadność orzeczonych alimentów. Powód zdaje się pomijać, że obowiązek alimentacyjny został orzeczony przy zachowaniu kontroli instancyjnej zapadłych wyroków, natomiast komornik nie jest uprawniony do odmowy wszczęcia postępowania egzekucyjnego. To wierzyciel decyduje w jaki sposób będzie uzyskiwał zaspokojenie swojej wierzytelności.

Zarzucanie Sądowi Okręgowemu pominięcie przy rozstrzyganiu kwestii prawidłowości potrąceń oraz wyliczenia kosztów egzekucyjnych jest nieuzasadnione. W postępowaniu egzekucyjnym, każdej stronie tego postępowania, przysługuje możliwość złożenia skargi na czynności komornika. Tylko zatem w tym postępowaniu można kwestionować zasadność dokonywanych potrąceń czy sposób wyliczenia kosztów postępowania egzekucyjnego. Jak wynika z niezakwestionowanych skutecznie ustaleń Sądu I instancji, powód składał skargi na czynności komornika, które okazały się bezzasadne. Tym samym na obecnym etapie postępowania nie jest możliwa weryfikacja dokonywanych potrąceń jak i prawidłowości wyliczenia kosztów egzekucyjnych.

Natomiast zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności z której wywodzi skutki prawne, jest o tyle nieskuteczny, że dotyczy wniosków wyciągniętych przez sąd, a nie oceny materiału dowodowego.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 5 k.c. Zarówno piśmiennictwo jak i judykatura jednoznacznie stwierdzają, że na podstawie art. 5 k.c. nie można oprzeć żadnego roszczenia. Należy wskazać konkretne przepisy k.c., które omówione zostały przez Sąd pierwszej instancji. Rozważone obszernie przez Sąd Okręgowy przepisy, mogące ewentualnie stanowić odpowiedzialność pozwanych nie zostały skutecznie zakwestionowane i w ocenie Sądu Apelacyjnego zasadnie przyjęto brak podstaw odpowiedzialności na podstawie ww. przepisów (art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, art. 769 § 1 k.p.c. i art. 417 § 1 k.c.).

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację życiową i majątkową powoda Sąd Apelacyjny na podstawie art. 102 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc nie obciążył go kosztami postępowania apelacyjnego.

O kosztach pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 19 i § 6 pkt. 7 w zw. z § 13 ust. 1 pkt. 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461).